

„Naj bo!“ so rekli oče, „za sedaj ti bodi odpuščeno.“ — Oh, oče! Ljubi, najdražji oče, kako dobri, usmiljeni ste bili vi!

„Toda“, so nadaljevali, „če ti pa še enkrat uide in naredi kako škodo, ga prodam.“

Zazeblo me je po vsem životu, kajti dobro sem vedel, da oče to brezpogojno tudi storé, kar obljubijo, in zatrdno sem sklenil čuvati in čuvati svojega kozla.

Pa čez štirinajst dni je zopet — prišel pred meno domov. Zopet smo korakali — kozel seveda z nami — in ko smo se pričeli skrivati, sem ga pozabil privezati, kakor je nasvetoval Štihov Janez. To pot je pa snedel zadaj za hišo tri lepe, cvetoče vrtnice. Nič ni pomagalo, ne jok, ne stok in ne prošnja. Ko smo prišli čez nekaj dni spet pri gozdu skupaj, se nam ni ljubilo igrati se, kajti ni ga bilo več: mojega modrega, učenega in — snedenega kozla ...

Mihael R.

Kadar beli dan napoči ...

Kadar beli dan napoči,
Razpršijo se megle,
In po vasi v slednji koči
Se prebujaajo ljudje.

Ah, ve moje mlade sanje,
Ki še spite tak sladkó,
Ah, vzbudite se, saj dan je,
Solčni žarki v dušo vró.

Gradiški.

Srcé — oltar.

Adagio.

P. Angelik Hribar.

1. Tvo-ja du-ša, lju-bo de-tè, Bo-di
 2. Vo-šče - ni-ce v belem kro-gu Na ol-
 3. A lju - be-zen do O - če-ta, Ki pre-

ka - kor lep ol - tar; Nanj po-
tar - ju pla - me - né, Že - lje,
bi - va vrh ne - bá, Ta nad

la - gaj mis - li sve - te, Grešnih
dvi - ga - jo - če k Bo - gu, V prsih
vse ti bo - di sve - ta, Bo - di

p Nanj po-la - gaj *mf* mi-sli sve-te,

ritard. I.mo. II.do
mi - sli pa ni - kdar kdar.
tvo - jih naj go - ré ré.
ve - čna luč sr - cá cá.

f Gre-šnih mi-sli *ritard.* I.mo. II.do.

